

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΕΤΟΣ 186 • ΤΕΥΧΟΣ 786 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2023

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΜΒΩΝ ΠΑΓΓΑΙΟΥ

Τριμηνιαίο περιοδικό
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Ἐλευθερουπόλεως

ΕΤΟΣ 18ο ΤΕΥΧΟΣ 78ο

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Ἱερά Μητρόπολις
Ἐλευθερουπόλεως
Τ.Κ. 641 00
Τηλ.: 25920-23450

Ἰδρυτής-Ἐκδότης

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Ἐλευθερουπόλεως
κ. Χρυσόστομος

Ἐπιμέλεια ὕλης

Πρωτ. Ἄθαν. Παπαδάκης
Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος

Ἱστοσελίδα

www.imelef.gr

Διανέμεται δωρεάν
Συνδρομές προαιρετικές

Ἀριθμ. Λογ.: Τρ. Πειραιῶς
5270-046919-454

ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ»
570 21 Ἀσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου

Ἡ τελευταία Μεγάλη Ἑλπίδα

3

Τοῦ Πρωτοπρ. Ἀθανασίου Παπαδάκη

Ἡ προβολή τοῦ κακοῦ καί ἡ ἀπόκρισις τοῦ καλοῦ

5

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου

Ὁ πόνος τοῦ Χριστοῦ καί ὁ δικός μας πόνος

7

Τοῦ Μιχαήλ Γ. Τρίτου

Διαστάσεις τῆς Ἀναστάσεως

9

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου

Ὁ Πρωτοπόρος

13

Τοῦ Οἰκονομολόγου Νικολάου Χατζητριανταφύλλου

Κράχ

16

Ἱστορικά

Τραπεζοῦντα - Ἡ μητρόπολις τοῦ κόσμου

18

Χρονικά

20

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἁγία Σοφία, Κωνσταντινούπολη
Ὅπισθόφυλλο: 1453 - Ἄλωση Κωνσταντινουπόλεως

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΠΙΔΑ

Άγαπητοί αδελφοί και πατέρες

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Απευθυνόμενοι και πάλι Χάριτι Θεοῦ πρὸς τὴν ἀγάπη σας σᾶς χαιρετίζουμε μὲ τὸν πατροπαράδοτο Ὁρθόδοξο χαιρετισμὸ αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Δύο λέξεις εἶναι, ἀλλὰ τί πλοῦτο πνευματικὸ πού κρύβουν! Κάθε χρόνο προσπαθήσαμε κάτι τὸ ἐλάχιστο ἀπὸ τὸν πλοῦτον αὐτῶν τῶν δύο λέξεων νὰ σᾶς προσφέρουμε πρὸς οἰκοδομήν σας. Αὐτὸ πράττουμε ταπεινά καὶ ἐφέτος θέλοντας νὰ συνδέσουμε τὴν λαμπροφόρο Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἐλπίδας.

Ὅπως μᾶς λέγει καὶ τὸ πασίγνωστο ρητὸ «ἐφόσον ζῶ ἐλπίζω». Ὡ! Ἡ ζωὴ τοῦ καθενὸς μας εἶναι μία σειρά ἀπὸ ἐλπίδες. Καὶ αὐτὴ ἢ ἀνεκτίμητη ἀρετὴ, ἢ ἐλπίδα, φαίνεται πῶς πεθαίνει καὶ σβήνει τελευταία. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐκεῖ πού δείχνει νὰ ἐξαφανίζεται, ὅταν πλησιάζει τὸ ἀναπόφευκτο βιολογικὸ τέλος, γιὰ τὸν πιστὸ χριστιανὸ οὔτε τότε ἐξαφανίζεται ἡ ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίδα τῆς ζωῆς! Γιατί συμβαίνει αὐτὸ τὸ παράδοξο, ἢ λαμπάδα τῆς ἐλπίδας νὰ μένει ἄσβεστη ἀκόμη καὶ ὅταν φυσήξει ἐπάνω της ὁ παγερός ἀνεμος τοῦ θανάτου;

Τοῦτο συμβαίνει ἐπειδὴ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν ὁ Κύριός μας. Ἡ Ἀνάστασή Του, πού γιορτάζουμε χαρούμενοι τίς ἡμέρες αὐτές, συνέθεσε τὴν τελευταία μεγάλη ἐλπίδα μας, ὅταν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου μαραθοῦν καὶ σβήσουν καὶ ἐξαφανισθοῦν ὅλες οἱ ἄλλες, ἐγκόσμιες ἐλπίδες μας. Ἡ τελευταία ἐλπίδα μας εἶναι ἐκείνη, πού ἀποτελεῖ τὸ τέλος τοῦ Πιστεῦω μας: «*Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωῆν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος*».

Πόσο ζωηρὰ διετύπωσε τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ὁ κορυφαῖος Ἀπόστολος Παῦλος, κατ' ἀρχάς στοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου, πού ιδιαίτερα ἀγαποῦσαν τὴ ζωὴ καὶ τίς χαρὲς τῆς ζωῆς. Τί τοὺς ἔγραφε τότε ὁ θεῖος Ἀπόστολος; Ἀκριβῶς ἐβάσιζε τὴν ἐπιχειρηματολογία του ἐπάνω στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. «*Εφόσον, τοὺς ἔλεγε, ψάλλουμε τὸ Χριστὸς ἀνέστη, πῶς μερικοὶ ἀμφισβητοῦν ἀκόμη ὅτι καὶ ἐμεῖς θὰ ἀναστηθοῦμε ἐκ νεκρῶν; Διότι ἐάν δέν θὰ συμβεῖ ἡ ἀνάστασή μας, τότε οὔτε καὶ ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε...*» (Α' Κορ. 15, 12.13).

Ἔτσι, ἀγαπητοί, μέ ὁδηγὸ αὐτὸ τὸ ἐλπιδοφόρο κήρυγμα τῆς πίστεώς μας, ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως ξεπερνᾷ κάθε ἄλλη χαρὰ τοῦ κόσμου τούτου καὶ σκεπάζει οἰαδήποτε λύπη μας, τὸ φῶς τῆς ξεπερνᾷ ὅλα τὰ φῶτα, πού γεννᾷ ἡ σκέψη καὶ ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὅλες τίς φιλοσοφικές ἐξηγήσεις γιὰ τὴν ὕπαρξη μας καὶ ὅλες τίς ὁμορφιές, πού ἀνακαλύπτει μέσα τῆς ἡ καλλιτεχνική φαντασία. Ὁ πάμφωτος καὶ ὀλόλαμπρος Ἡλιος τῆς Δικαιοσύνης, Χριστός, φώτισε ἅπλετα τὴ δημιουργία ὀλοκλήρη, ὁδηγώντας ἤδη ἀπὸ τούτη τὴν ἐπίγεια ζωὴ στό ξεπέρασμά τῆς, στήν πληρότητα τῆς ζωῆς «θανάτω θάνατον πατήσας» κατὰ τὸ ἐξαίσιον καὶ πασίγνωστο τροπάριον. «Χριστός ἀνέστη» ἀκούγεται ὡς πανευφρόσυνο ἄγγελμα, πού κατευφραίνει τοὺς λαοὺς. Γιὰ τὴ βέβαιη νίκη τοῦ θανάτου διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ. Μέχρι τὴν ὥρα ἐκείνη οἱ ἄνθρωποι γνῶριζαν πὼς ἡ ἐπίγεια ζωὴ κάπου τελειώνει. Τὸ φῶς τὸ πλούσιον ὅμως τῆς ἀναστάσεως διαλαλεῖ μέ χίλιες σάλπιγγες ὅτι τώρα πιά «ζωὴ πολιτεύεται καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι».

Ἐπειδὴ, λοιπόν, ἀκριβῶς ἡ πολυπόθητη σωτηρία προέρχεται ὄχι ἀπὸ τὸν ἀσθενικὸ ἀνθρώπινον κόσμον ἀλλὰ ἀπὸ τὸν δυνατὸ Θεό, φέρει ἐπάνω τῆς τὴν ἐγγύηση τῆς βεβαιότητος καὶ ἀθνητικότητος. Ἡ τελευταία μεγάλη ἐλπίδα μας δὲν εἶναι κενὴ περιεχομένου προσπάθεια, δὲν εἶναι φαντασία, γιὰ νὰ ἀγκιστρωθεῖ ὁ ἀπεγνωσμένος ἄνθρωπος

ἀπὸ κάπου, ἀλλ' ἔχει βέβαιον ἀντίκρισμα. Εἶναι τελικὰ «ἐλπίδα πού δὲν ἀπογοητεύει».

Δυστυχῶς τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ἐλπίδα τοῦ ἀνθρώπου στηρίχθηκε ἐξ ὀλοκλήρου στίς θαυμαστὰς ἐπιστημονικὰς ἀνακαλύψεις, στήν καταπληκτικὴ τεχνολογία καὶ τὴ διαρκὴ ἔρευνα γιὰ ἐπίλυση μέ μόνον τὸ μυαλὸ ὄλων τῶν προβλημάτων. Μετὰ ἦλθε ἡ ἀπαγορευση στή ψυχὴ του. Ἡ ἐπίγνωση τῆς τραγικῆς κατάστασης καὶ -μακάρι γιὰ πολλοὺς- ἡ ἔμπνευση τελικὰ ἀπὸ τὸ θεανθρώπινον Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, πού ὄντως ἀποτελεῖ τὴν «ἐλπίδα τοῦ κόσμου». Μόνον ὁ λατρευτὸς Χριστός μας «ὁ ἐν ἀπόροις εὐπορος», μπορεῖ νὰ δώσει τὴν καλύτερη διέξοδο, ἀνοίγοντας τὸ πιὸ φωτεινὸ παράθυρον στό μέλλον.

Εἶθε, ἀγαπητοί, ἡ πίστη μας, ἡ παναληθὴς καὶ αἰώνια, νὰ φωτίσει μόνιμα καὶ σταθερὰ τὴ ψυχὴ μας μέ τὸ γλυκὸ καὶ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Τὸ αἰθέριον κερὶ τῆς Λαμπρῆς νὰ φωτίζει πάντοτε τὸ δρόμον τῆς ζωῆς μας. Νὰ κρατᾷ πάντοτε ἀναμμένη τὴ λαμπάδα τῆς γλυκειᾶς ἐλπίδας. Ἀκόμη καὶ τότε ὅταν οἱ καταγιγίδες τῶν θλίψεων, τῆς ἀρρώστιας, τῶν γηρατειῶν θὰ πέσουν ἐπάνω τῆς γιὰ νὰ τὴν σβήσουν. Τὸ θεσπέσιον καὶ γλυκύτατον ὄραμα τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μέ τὸ λάβαρον τῆς νίκης στό χερί ἅς ἐμπνέει τὴν ἔσχατη, τὴν τελευταία μεγάλη ἐλπίδα: νὰ εἴμαστε μαζί Του, γιὰ πάντα, συνδαιτημονές, ὁμοτράπεζοι στό οὐράνιον Τραπέζιν ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς Βασιλείας Του. Ἀμήν.

ΠΟΛΛΑ ΤΑ ΕΤΗ ΣΑΣ μέ τὴν ἐλπίδα τοῦ Χριστοῦ στήν καρδιά σας.

Καὶ πάλι, ἀδελφοί καὶ πατέρες, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ὁ ἐπίσκοπός σας

† Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΝΠΟΛΕΩΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἡ προβολή τοῦ κακοῦ καὶ ἡ ἀπόκρυψις τοῦ καλοῦ

Ανέκαθεν συνέβαινε νὰ προβάλλεται πάντοτε καὶ πομπωδῶς ἡ ἀμαρτία σὲ ὁποιαδήποτε μορφή καὶ ἔκφραση. Ἀπεναντίας τὸ καλὸ ἀπέκρυπτε ἑαυτὸν τηρώντας καὶ τὴν ἐπιταγή τοῦ Κυρίου «μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου». (Μτθ. 6, 3). Στις μέρες μας ὁμως ἡ προβολὴ τοῦ κακοῦ ἔχει τέτοια ἔξαρσι, ὥστε νὰ ἀμφισβη-

τοῦμε ἐὰν ὑπάρχει καλὸ καὶ ἡ καταστροφή, τὴν ὁποία ἐπιφέρει στὴν προσωπικότητα καὶ τὶς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι τέτοια, ὥστε νὰ ἀρχίζουμε νὰ πιστεύουμε τὸ ἐπιπολάζον κακὸ καὶ ἡ ἀναίσχυντος ἀμαρτία νὰ εἶναι πλέον μὲς στὴ ζωὴ μας, σὰν κανόνας ζωῆς καὶ ἡ καταρρακωθεῖσα συνείδησις νὰ πιστεύει πῶς ὅτι ἀκοῦμε καὶ βλέπουμε νὰ εἶναι πλέον φυσικὰ καὶ ἐδῶ ἔρχεται ἡ χαριτόβρυτη πίστη μας νὰ ὀρθωθεῖ ὡς φράγμα σ' αὐτὴ τὴν καταρρέουσα ἀνθρωπότητα καὶ νὰ εἰπεῖ ὅτι ὅπου «ἐπλεόνασεν ἡ ἀμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις» (Ρωμ. 5, 20).

Τρανὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως ἐνὸς νεαροῦ Ἑλληνα ποὺ βρέθηκε στὰ Ἀραβικὰ Ἐμιράτα, ὁ ὁποῖος παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εὐρίσκετο σὲ ξένη χώρα καὶ δὴ ὑπερβαλλόντως ἀντίχριστη καὶ φανατικῶς μουσουλμανικὴ θυμίζον-

τάς μας μάρτυρας καὶ ὁμολογητάς τῆς πίστεώς μας παλαιῶν ἐποχῶν, ὡς πύργος ἀκλόνητος προέβη σὲ ὁμολογία πίστεως, σὲ ἀπολογία γιὰ τὸ σταυρὸ ποὺ φοροῦσε δείχνοντας ὑπέρμετρη ἀγάπη στὸ πρῶτο καὶ συγκλονιστικότερο σύμβολο τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας στὸ σταυρὸ τοῦ

**Πρωτ/ρου Ἀθανασίου Παπαδάκη
Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου**

Κυρίου μας, θυμίζοντας τὰ Παύλεια λόγια στοὺς Γαλά-

τας «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Γαλ. 6, 14). Ὅμως ἐνῶ τόσα ψεῦδη καὶ διεστραμμένα παρουσιάζονται ὡς δηλητηριώδης τροφή στὰ μάτια χιλιάδων ἀνθρώπων στὰ ψιλὰ πέρασε ὁ ψευδομάρτυρας κατὰ γνωστοῦ Ἱερέως, ὁ ὁποῖος μάλιστα συνέβη νὰ εἶναι καὶ προαγωγὸς πορνείας καὶ οὐδόλως ἀναφέρθηκε στὰ Μ. Μ. Ε. Μήπως καὶ μὲς στὴ χώρα μας δὲν δέχθηκαν λάσπη καὶ κατάκριση μορφῆς ὁσίων ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι σήμερα ἔχουν στεφθεῖ μὲ τὸν στέφανο τῆς ἀγιότητος; Ὅμως κανεὶς δὲν ἀσχολήθηκε μὲ τὸ νεαρὸ ἑλληνόπουλο, τὸ ὁποῖο ὑποχρεώθη ἀπὸ μέλη ἐπιτροπῆς τῶν Ἐμιράτων νὰ ἐξαφανίσει τὸ σταυρὸ, τὸν ὁποῖο ἔφερε ἐπὶ τοῦ στήθους του.

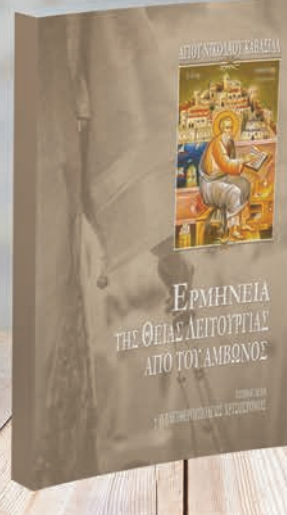
Ἐλαβαν ὁμως τὰ μέλη τὴν ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση τοῦ νεαροῦ. «Αὐτὸ εἶναι

δῶρο τοῦ πνευματικοῦ μου πατρὸς Γαβριήλ καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὸν ἀποχωριστῶ ποτέ». Καὶ γιατί σᾶς ἐνοχλεῖ τὸ σύμβολο τῆς πίστεώς μου καὶ γιὰ κάποιους ἀποτελεῖ σκάνδαλο; Πεῖτε μου σὲ ποιά χώρα τοῦ πολιτισμένου κόσμου Εὐρώπη, Ἀμερική, Αὐστραλία καὶ ἄλλοῦ ἔχουν ἀπαγορευτεῖ σύμβολα, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέση μετὰ τὸ Ἰσλάμ; Γιατί τόση μονομερῆς ἐμπάθεια, τόσος πόλεμος στὸ ἱερὸ αὐτὸ σύμβολο τοῦ Πάθους τοῦ Χριστοῦ μου, πού εἶναι ὁ Σταυρὸς του;

Ἄς μᾶς προβληματίσει ἡ συμπεριφορὰ αὐτῶν τῶν ἄλλοθρήσκων σὲ Ἀσιατικὰ καὶ Ἀφρικανικὰ κράτη, οἱ ὁποῖοι στὴν Ἑσπερία ἀπολαμβάνουν ἐλευθεριῶν, ἐλευθέρως ἐκφράσεως καὶ δικαιωμάτων ἀκόμη καὶ στὶς χῶρες τους δὲν ἐπιτρέπουν καμιὰ ἔκφραση χριστιανικῆς πίστεως. Σὲ πληθυσμοὺς ὀρθοδόξους ὅπου οἱ λειτουργίες γίνονται μὲς στὶς πρεσβεῖες ἀκόμη καὶ τὸ κρασί μεταφέρεται κρυφὰ σὲ διπλωματικούς σάκους γιὰ νὰ γίνει ἡ Θεία Λειτουργία.

Ἀντιπαραβάλλοντας τὰ χιλιάδες τζαμιά ποὺ ὑπάρχουν στὴν Εὐρώπη βλέπουμε δυστυχῶς πὼς οὐδεμία ἐκκλησία στὴν Ἀνατολή ὑπάρχει καὶ ἐὰν ὑπάρξει φονεύονται καὶ οἱ Λειτουργοὶ καὶ οἱ πιστοί, καὶ ποῦ νὰ τολμήσουν στὴν ὀροφή τῶν Ἐκκλησιῶν νὰ θέσουν τὸν σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μας;

Δὲν εἶναι εὐλόγο λοιπὸν τὸ ἀγωνιῶδες αἴτημά μας γιὰ ἰσότητα, ἰσοτιμία, ἀνεξίθρησκεία καὶ ἐλεύθερη ἔκφραση τοῦ πιστεύω μας εἴτε διὰ λόγων, εἴτε διὰ εὐκτηρίων οἴκων, εἴτε διὰ συμβόλων;

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΠΟΝΟΣ

Άγαπητοί αδελφοί και πατέρες

Πάντοτε ατενίζοντας τόν Έσταυρωμένο αισθανόμαστε τόν ανείπωτο πόνο, πού δοκίμασε στόν Γολγοθά. Ήξερε από πρίν τί πικρό ποτήρι, κατάπικρο, έμελλε νά δοκιμάσουν τά πανάχραντα χείλη Του. Γι'αυτό καί ζήτησε λίγες ώρες πρίν «*περίλυπος έως θανάτου*», από τόν ουράνιο Πατέρα Του νά τό αποφύγει. Άλλά διαφορετικό ήταν τό Θέλημα τού Πατέρα Του. Άς λέγουν ξεδιάντροπα οί όπαδοί τής αίρέσεως τού Δοκητισμού στους πρώτους αιώνες τής Έκκλησίας μας ότι «*κατά δόκησιν*» έπαθε, ότι δέν υπέφερε, αφού σύμφωνα μέ τήν έλεεινή γνώμη τους δέν είχε πραγματικό σώμα, αλλά κατά φαντασίαν.

Καί όμως έπαθε ό Κύριός μας. Πόνεσε πολύ για μās, «*αφού έδει παθειν τόν Χριστόν*»! Ό θάνατος τού Χριστού προήλθε από άσφυξία. Μετά από τόση προηγούμενος ταλαιπωρία ό όργανισμός Του εξαντλήθηκε. Πίεζε μέ τά πόδια ό Κύριός μας νά ανέβει πρός τά έπάνω για νά δημιουργήσει λίγο χώρο στό πνευμόνι, νά ανασάνει, παράλληλα αισθανόταν καί τόν άφόρητο πόνο από τά καρφιά στά πόδια καί από την πλάτη, πού άκουμπούσε πάνω στό κάθετο μέρος τού Σταυρού. Όποια κίνηση κι άν έκανε ό Χριστός, πονούσε. Αυτή ή κίνηση τού σώματος τού Χριστού έγινε αρκετές φορές, ώσπου πλέον δέν είχε τή δύναμη, ανθρωπίνως, νά ξανανέβει πρός τά έπάνω, δέν μπόρεσε νά εισπνεύσει καί άκούστηκε το «*τετέλεσται*». Ω! προσκυνούμεν Σου τά Πάθη Χριστέ!

Αυτή ή σπαραξικάρδια τελευταία λέξη Του έπάνω στό Σταυρό, «*τετέλεσται*» άσφαλώς κάθε πιστό μαθητή Του θά τόν γέμιζε θλίψη, στενοχώρια, άπόγνωση. Άλλ' όχι, άγαπητοί, άμέσως τότε αρχίζει νά ολοκληρώνεται τό σωτήριο έργο Του, ό πραγματικός θρίαμβος τού Χριστού. Δέν βλέπετε τί υπερέκτοια γαλήνη στεφανώνει τήν πονεμένη Μορφή Του! Η παναγία ψυχή Του βυθίζεται τότε στόν σκοτεινό Άδη, ένώ ζητοκραύγαζαν βλέποντας τόν Ζωοδότην «*πάσαι αί δυνάμεις τών έπουρανίων*». Καί τότε αρχίζει ή αντίστροφη, μεγαλειώδης μέτρηση για τήν Άνάσταση. Τό "Υψιστο" Έργο Του επί γής τελείωσε μέ τό Πα-

**Πληροφορίες-
Παραγγελίες:
Βιβλιοπωλεϊό
'Ι. Μ. Έλευθερουπόλεως
Άρχιμ. Κύριλλος
Ποτηρένιας,
Τηλέφωνο: 25920-23011**

νάγιο Αίμα Του. Τό Θέλημα τοῦ Πατέρα Του εἶναι πλέον πραγματικότητα. Ὁ πόνος τοῦ Θεανθρώπου στόν Σταυρό σάν φῶς θεσπέσιο, ἄπλετο, διέλυσε τά σκοτάδια τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ πόνος Του ἐπανάφερε τόν ἄνθρωπο στήν ἀληθινή πορεία τῆς ζωῆς του.

Μετά ὅμως τόν πόνο τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας ἄς ἔλθουμε στό δικό μας τό σταυρό. Ὁ Κύριος εἶπε καποτε στους ἀγαπημένους μαθητές Του: «*Ὅποιος θέλει νά μέ ἀκολουθήσει, ἄς ἀπαρνηθεῖ τόν ἑαυτό του, ἄς σηκώσει τόν σταυρό του κι ἄς μέ ἀκολουθεῖ*». Καί εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ πλέον γνήσιοι μαθητές Του, ὅπως ἦσαν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι Του, ὄχι ἀλλά ἔφεραν τό σταυρό τους, ἀλλά -τί μυστήριο!- καί μέ εὐχαρίστηση σήκωναν τό σταυρό τῶν ἀμέτρητων θλίψεων τους. «*Χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου...*» ἐξομολογεῖτο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Κολασσαεῖς 1,24). Καί προσέθετε ἄλλοῦ: «*χαίρομαι στίς ἀρρώστιες, στους διωγμούς, στίς στενοχώριες γιά τό Χριστό...*» (Β΄ Κορ. 12,10).

᾿Ω! θά πεῖ κάποιος, ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι, οἱ μοναδικοί καί ἀνεπανάληπτοι. Ὁμως οἱ θλίψεις καί ὁ πόνος εἶναι ἀναπόφευκτος κληρὸς γιά τόν κάθε ἄνθρωπο. Ὁ καθένας ἔχει νά σηκώσει τόν δικό του σταυρό. Γιά κάθε ἄνθρωπο «ὁ σταυρός του» εἶναι οἱ θλίψεις καί οἱ ὀδύνες τῆς ἐπίγειας ζωῆς, ἀμέτρητες θλίψεις καί ὀδύνες προσωπικές. Τότε, τήν ὥρα τοῦ πόνου ὁ γνήσιος μαθητής τοῦ Ἐσταυρωμένου ἔχει τήν ἀκλόνητη πεποίθηση, ὅτι δέν εἶναι μόνος. Ἐκεῖνος πάντοτε ἀγρυπνεῖ γι' αὐτόν, πιστεύει ὅτι Ἐκεῖνος, ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτής, εἶναι πού παραχωρεῖ ὅλες τίς θλίψεις, ὡς ἀπαραίτητο καί ἀναπόφευκτο ὄρο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, καί ὅτι μ' αὐτές μμεῖται καί οἰκειώνεται τόν Χριστό, γίνεται μέτοχος τῶν παθημάτων Του στή γῆ, γιά νά γίνει κατόπιν μέτοχος καί τῆς δόξας Του στόν οὐρανό. «*Εάν δείξουμε ὑπομονή θά βασιλεύσουμε μαζί Του*» (Β΄ Τιμ. 2,12). Τότε ὁ καλός χριστιανός δέν πετᾷ ἀπό ἐπάνω του τό σταυρό. Ἀκολουθεῖ

τό χρυσό μονοπάτι τῆς ὑπομονῆς, ἐπειδή ξέρει καλά ὅτι «*διά πολλῶν θλίψεων*» μετά τό Γολγοθᾶ θά ἀπολαύσει τήν Ἀνάσταση, τήν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Κυρίου Του.

Ἔτσι γιά τόν πιστό μαθητή τοῦ Χριστοῦ «ὁ σταυρός του» γίνεται Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Δέν βαρυκομεῖ, οὔτε στενάζει, διότι μοναδικό σκοπό τῆς ζωῆς του ἔχει τήν ἐκπλήρωση τῶν ἐντολῶν Ἐκείνου. Οἱ πανάγιες ἐντολές τοῦ Χριστοῦ γίνονται γιά τόν μαθητή Του εὐπρόσδεκτος, ἐκούσιος σταυρός, ὅπου ἐπάνω του διαρκῶς σταυρώνει τόν παλιό ἁμαρτωλό ἑαυτό του «*μαζί μέ τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες του*».

Ἀσφαλῶς δέν ἀγνοοῦμε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὅτι ὁ πόνος, ὁ σωματικός ἢ ὁ ψυχικός, εἶναι κάτι, πού ὁ ἰσορροπημένος καί λογικός ἄνθρωπος ἀπεχθάνεται καί τόν θεωρεῖ τόν πιό μισητό ἐπισκέπτη τῆς ζωῆς του. Ἀλλά ξέρει ἐπίσης ὅτι ἡ ἄρρωστη μετά τήν ἐξορία του ἀπό τόν Παράδεισο ἀνθρώπινη φύση τόν δέχεται ὡς φάρμακο ἱαματικό καί σωτήριο. Μάλιστα μετά τόν πόνο τόν ἀνείπωτο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ στόν Γολγοθᾶ τόν δέχεται στή ζωή του πιό εὐκόλα. Ἐάν Ἐκεῖνος ὁ Ὅποιος «*ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησε, οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι Αὐτοῦ*» (Α΄ Πέτρου 2,22) ἔπαθε τόσο καί τόσα, τί θά ποῦμε ἐμεῖς τήν ὥρα τοῦ πόνου οἱ φορτωμένοι μέ τόσες ἁμαρτίες καί προσβολές τοῦ θεικοῦ Θελήματος.

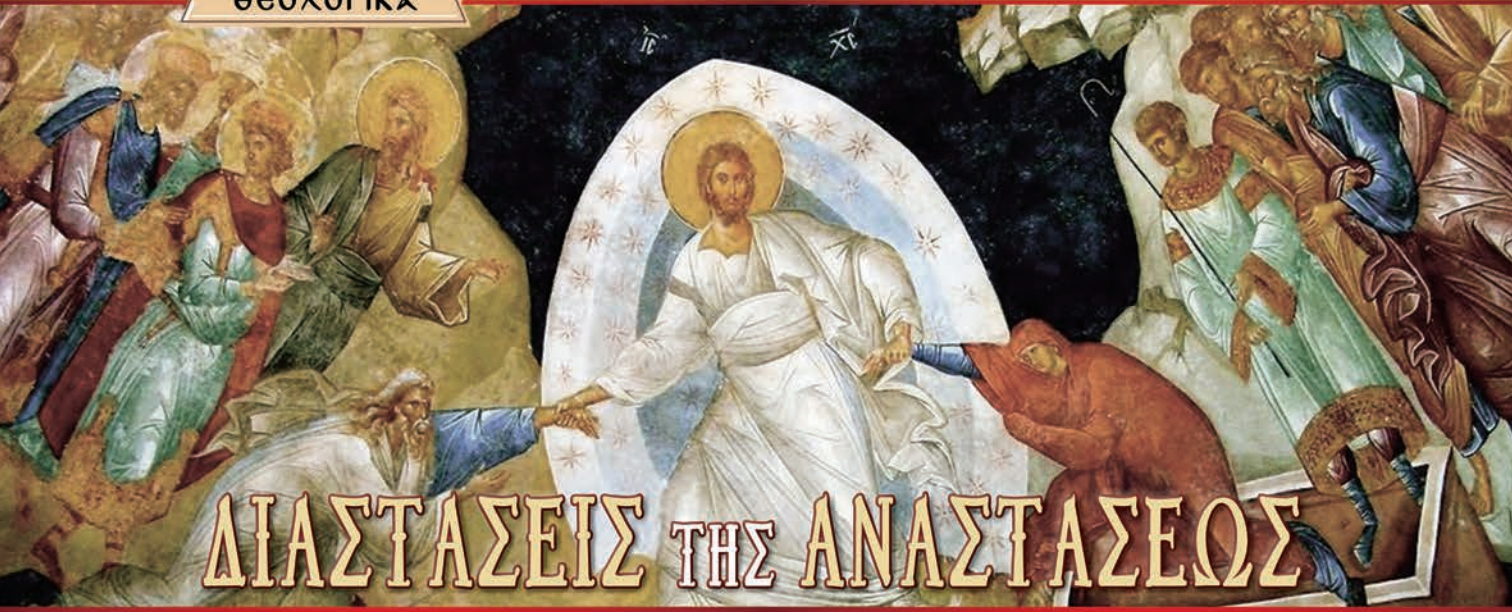
Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί καί πατέρες

Ἀτενίζοντας μέ συγκίνηση σήμερα, Μεγάλῃ Παρασκευῇ, τόν Ἐσταυρωμένο Λυτρωτή μας, βλέποντας τήν γλυκύτατη Μορφή Του τόσο γαλήνια καί ἤρεμη, μετά τό ἀφόρητο Μαρτύριο, ἄς πάρουμε κουράγιο καί δύναμη ψυχῆς νά σηκώνουμε καί τόν δικό μας σταυρό μέ κάθε χριστιανική ὑπομονή καί καρτερία. Ἄς ἀναλογισθοῦμε ὅτι εἶναι κοντά μας καί ὅπου νᾶναι θά μᾶς χαρίσει τή χαρά τῆς Ἀναστάσεώς Του. «*Δεῖξον ἡμῖν Χριστέ καί τήν ἔνδοξον Σου Ἀνάστασιν*»! Ἀμήν

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΑΣ

† Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Εὐχέτης σας διαπαντός πρὸς τόν Ἐσταυρωμένο Λυτρωτή τοῦ κόσμου

ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἀναμφίβολα ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τό μεγαλύτερο γεγονός στήν ἱστορία τοῦ κόσμου. Κάθε ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ θεμελιώνεται στήν Ἀνάσταση καί τό πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπό αὐτήν. Ὅπως τονίζει χαρακτηριστικά ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται κενόν τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή ἄρα καί ἡ πίστις ἡμῶν» (Α΄ Κορ. ιε΄, 14).

Ἡ Ἀνάσταση εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος πάνω στον ὁποῖο στηρίζεται ὁ Χριστιανισμός. Τό ἐπίκεντρο τῆς πίστεως καί τῆς ζωῆς μας. Ὁ ἄξονας περιστροφῆς τοῦ μεταμορφωμένου κόσμου. Ὅπως γράφει ἀείμνηστος λόγιος ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μας, «... “τό ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως” εἶναι ἡ ἀνακαινιστική καί ζωοποιός δύναμη τῆς Ἐκκλησίας, τό πάντοτε νέο μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ συνεχῆς ὕμνος τῆς θείας λατρείας, ἡ μαρτυρία τῶν Ἀποστόλων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ὁσίων καί τῶν Δικαίων, ἡ δικαίωση τοῦ

ἀγώνα τους, καί ἡ καταξίωση τοῦ μαρτυρίου τους, μαρτυρίου αἵματος καί μαρτυρίου συνειδήσεως».

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ταυτόχρονα ἱστορικό, ὑπαρξιακό, ἐσχατολογικό γεγονός, ἀλλά καί μιά πραγματικότητα, πού δέθηκε ἄμεσα μέ τή βιοθεωρία καί τήν ἀπαντοχή τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ.

** Ὡς ἱστορικό γεγονός ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔχει τίς περισσότερες ἀποδείξεις ἀπό κάθε ἄλλο γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Καταγράφεται στά Εὐαγγέλια, πού ἀποτελοῦν τά πλέον ἀξιόπιστα κείμενα τῆς παγκόσμιας ἱστορίας, ἀπό αὐτόπτες καί αὐτήκοους μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον γράφουν τά γεγονότα, ἀλλά καί θυσιάζουν τή ζωή τους γι’ αὐτά. Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, σέ ἓνα ξέσπασμα εἰλικρίνειας γιά τήν ἀξιοπιστία τῶν γραφομένων του, τονίζει: «Ὁ ἦν ἀπ’ ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐώρακάμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασά-

**Του ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΤΡΙΤΟΥ,
καθηγητῆ Α.Π.Θ.**

μεθα καί αἱ χεῖρες, ἡμῶν ἐψηλάφησαν, περί τοῦ λόγου τῆς ζωῆς... μαρτυροῦμεν καί ἀπαγγέλλομεν» (Α΄ Ἰωάν. α΄, 1-2). Πέραν ὅμως ὅλων αὐτῶν, τήν ἀλήθεια τῆς Ἀναστάσεως ἐπιβεβαιώνουν: ἡ μεταβολή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πού εἶναι ἡ πῖο ἐκπληκτική καί ἀπότομη ψυχική μεταστροφή στήν ἀνθρώπινη ἱστορία. Ἡ μετάθεση τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου τήν Κυριακή. Ἡ ἠθική μεταβολή τῶν Ἀποστόλων. Ἡ οὐσία τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων, πού εἶναι ὁ Ἀναστάς Κύριος. Ἡ διαχρονική ἐπισφράγιση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας μέ τό αἷμα ἑκατομμυρίων μαρτύρων.

Τό κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως ἄρχισε νά διαδίδεται στήν ἴδια πόλη πού σταυρώθηκε καί τάφηκε ὁ Ἰησοῦς καί ἀπετέλεσε τήν πῖο θαρραλέα πρόκληση κατά τῶν ἀπιστούντων, οἱ ὁποῖοι θά μπορούσαν κάλλιστα νά ἀποδείξουν ψευδομένους τούς μαθητές. Ἀλλά οὔτε οἱ σύγχρονοι μέ τήν Ἀνάσταση Ἰουδαῖοι οὔτε οἱ μετέπειτα ἀπό αὐτούς τόλμησαν νά ἀμφισβητήσουν τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως.

Οὔτε πάλιν εἶναι δυνατόν ἕνας μῦθος, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, νά ἀποτελεῖ τό κέντρο τῆς λατρείας καί τῆς ἀγάπης ἑκατομμυρίων πιστῶν. Ὅπως γράφει χαρακτηριστικά ὁ Λίνκολν «μπορεῖ νά πλανηθεῖ λίγος κόσμος γιά πολύν καιρό. Καί εἶναι δυνατόν ἐπίσης νά ἀπατηθεῖ ὅλος ὁ κόσμος, γιά λίγο ὅμως καιρό. Ἀλλά εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο νά ἀπατᾶται ὅλος ὁ κόσμος γιά ὅλον τόν κόσμο».

Γενικά ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπό τά πλέον ἀδιαμφισβήτητα ἱστορικά

γεγονότα, γιατί θεμελίωσε φωτεινή ἱστορική πραγματικότητα καί ἄρχισε μιά ἀληθινά νέα ἐποχή.

** Ἡ δεύτερη διάσταση τῆς Ἀναστάσεως εἶναι **ἡ ὑπαρξιακή**. Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μονάχα ἕνα ἀναντίρρητο ἱστορικό γεγονός, ἀλλά ταυτόχρονα ἕνα γεγονός μέ λυτρωτικές διαστάσεις καί προεκτάσεις γιά τόν ἄνθρωπο ὄχι μόνον στή μεταφυσική του προοπτική, ἀλλά καί σ' αὐτή τήν ἐνδοκοσμική του παρουσία. Ὅπως ἔχει λεχθεῖ, «Ἡ Ἀνάσταση δέν εἶναι μονάχα ἱστορία, ἀλλά καί μαρτυρία· δέν εἶναι μνήμη, ἀλλά δύναμη· δέν εἶναι γνώση, ἀλλά ζωή».

Γιά νά ἐπιβεβαιώσουμε τίς πῖο πάνω ἀλήθειες, χρήσιμο θά εἶναι νά συνειδητοποιήσουμε ἀφ' ἑνός μεν τήν τραγικότητα τοῦ μακράν τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως ἀνθρώπου, ἀφ' ἑτέρου δέ τό λυτρωμένο ἄνθρωπο στό βαθμό πού βιώνει τήν Ἀνάσταση καί ἐνσαρκώνει τό ἦθος τῆς.

Ὁ μακράν τῆς Ἀναστάσεως ἄνθρωπος νοιώθει νά τόν περισφίγγουν τά τεῖχη τῆς περατότητας τοῦ εἶναι του. Ἀδυνατεῖ νά θεμελιώσει τήν ἀξία του. Στερεῖται ἕνος ἀσφαλοῦς βάρους ζωῆς καί ἀφήνει τήν ψυχή του ἀνικανοποίητη στίς πῖο βαθιές μεταφυσικές ἀπαιτήσεις καί ἀνάγκες του. Ἡ ζωή ἀποκτᾶ ἀρνητικό χαρακτήρα. Ἡ ὑπαρξη ἐμφανίζεται γυμνή καί ἀδύναμη, γεμάτη ἀντιφάσεις, ἀφοῦ ἀντιμετωπίζεται σέ ὅλο τό βάθος τῆς ἀδυναμίας, τῆς μοναξιᾶς καί τῆς ἐγκαταλείψεως. Γενικά ἡ ὑπαρξιακή του πορεία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά μιά κίνηση ἀπό τό μηδέν στό πουθενά. Ὁ

Γερμανός ποιητής Jean Paul βλέπει έξω από την Ανάσταση να κυριαρχεί «τό άμέτρητο ἄδειο», «τό άπλανές καί ἄλαλο μηδέν», «ή παγερή καί αιώνια ανάγκη», τό «θυελλῶδες χάος», «τά αιώνια μεσάνυχτα». Ἔτσι άβίαστα βγαίνει τό συμπέρασμα ὅτι έξω από τή θαλπωρή τῆς Αναστάσεως ὁ ἄνθρωπος αὐτομηδενίζεται καί πεθαίνει.

Ἡ ὑπέρβαση τοῦ ἀνθρώπινου ἀδιεξόδου εἶναι ἡ πίστη καί ἡ μετοχή στή χαρά τῆς Αναστάσεως. Μέ τήν Ανάσταση ἔχουμε πρόσληψη τοῦ ἀνθρώπου καί ἐγκεντρισμό του στή θεία ζωή, ἔξοδο από τή φθορά καί τό θάνατο τῆς ἀτομικότητας καί δυνατότητα ἀφθαρτοποιήσεως καί καινοποιήσεώς του. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «δεῖ τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν καί τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν», (Α΄ Κορ. ιε΄, 53).

Ὁ ἄνθρωπος πού ἐνσαρκώνει τό ἀναστάσιμο ἦθος νοιώθει ἐλεύθερος από τά ἐφιαλτικά σύνδρομα τῆς ἐνοχῆς, τῆς ἀγωνίας καί τῆς βασανιστικῆς μέριμνας. Ἐντάσσει τό παρόν στήν προοπτική τοῦ μέλλοντος. Γεμίζει ἐλπίδα καί ἐσωτερική εἰρήνη. Κάνει ὑπέρβαση τῆς ψυχικῆς ἀνεσιότητος καί τοῦ ὑπαρξιακοῦ ἀδιεξόδου. Ἀπομυθοποιεῖ τό παράλογο τοῦ πόνου καί τοῦ θανάτου καί κατακτᾶ τή λύτρωση, τήν ὁποία καμιά ἄλλη ἐνδοκοσμική ἀξία δέν μπορεῖ νά τοῦ προσφέρει.

** Ἡ τρίτη διάσταση τῆς Αναστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ **ἐσχατολογική**. Βιώνεται ὡς δυναμική ὑπαρκτική κατάσταση

ἀπό τήν παρούσα ζωή, ὀλοκληρώνεται ὅμως στήν ἀτέρμονη αἰωνιότητα, ὅπου οἱ πιστοί θά δοῦν «πρόσωπον πρός πρόσωπον» τόν Ἀναστάντα Ἰησοῦ.

Στόν ἀναστάσιμο κανόνα τοῦ Πάσχα, ὁ ὁποῖος εἶναι ἓνα από τά ὑπεροχότερα κείμενα τῆς παγκόσμιας φιλολογικῆς παραγωγῆς, μᾶς ὑποδεικνύεται ὁ τρόπος γιά τήν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ στόχου. Καί αὐτός εἶναι ἡ κάθαρση τῶν αἰσθήσεων ἀπό τόν συσκοτισμό της καθημερινότητας. «Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα, τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς Αναστάσεως, Χριστόν ἐξαστράπτοντα καί χαίρετε φάσκοντα...». Σύμφωνα μέ τόν κανόνα τοῦ Πάσχα, πού ἀπηχεῖ τήν ὀρθόδοξη διδασκαλία, μονάχα οἱ χριστοποιημένες αἰσθήσεις μποροῦν νά πάρουν πείρα τοῦ γεγονότος τῆς Αναστάσεως καί νά δοῦν τόν Κύριο «ἐξαστράπτοντα καί χαίρετε φάσκοντα».

Ἡ θέα του Ἀναστάντος στήν παρούσα ζωή γίνεται «ἐν ἐσόπτρῳ καί αἰνίγματι». Τό τέλειο ὅμως τῆς βιωματικῆς σχέσεως τοῦ πιστοῦ μέ τό νικητή τοῦ θανάτου καί τοῦ Ἄδου θά γίνει στήν ἄλλη ζωή, ὅπου θά ὑπάρξει πλήρης ὑποστατική ἔνωση τῶν πιστῶν μέ τόν Κύριο.

Αὐτή τήν ἐσχατολογική προσδοκία ἐκφράζει θαυμάσια ὁ ἱερός ὑμνωδός σέ τροπάριο τῆς 9' ὠδῆς τοῦ κανόνα τοῦ Πάσχα: «Ὁ Πάσχα τό μέγα καί ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καί Λόγε, τοῦ Θεοῦ καί δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρφ ἡμέρα τῆς βασιλείας σου».

** Ἡ τέταρτη διάσταση τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ **λαογραφική**. Τό πῶς δηλαδή ὁ ἑλληνικός λαϊκός πολιτισμός ἐκφράζει τό μεγάλο αὐτό λυτρωτικό γεγονός. Χωρίς νά ἀρνηθεῖ κανείς τόν πανανθρώπινο καί οἰκουμενικό χαρακτήρα τῆς Ἀναστάσεως, δέν εἶναι δυνατόν νά μήν ἀναφερθεῖ στήν ἐπίδραση, πού ἄσκησε τό κοσμοσωτήριο αὐτό γεγονός στή ζωή τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Γιά τόν Ἑλληνισμό ἡ γιορτή τῆς Ἀναστάσεως δέν εἶναι μιά τυπική γιορτή, πού τή συντηρεῖ καί τή μεταφέρει ἡ παράδοση διαμέσου των αἰώνων. Εἶναι κυρίως ἡ γιορτή πού ἀνταποκρίνεται στό βαθύτερο ψυχισμό του. Ἡ μεγάλη αὐτή γιορτή τῆς χριστιανοσύνης ἦταν πάντα ἡ μεγάλη γιορτή τοῦ ἑλληνισμοῦ. Στίς δύσκολες ὥρες τῆς δοκιμασίας του τό Ἔθνος μας ἔβλεπε στή γιορτή τῆς Ἀναστάσεως τήν πεποίθηση γιά τήν ἀναγέννηση καί τήν ἀνοδό του στό φῶς. Στά χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας ἡ εὐχή ἦταν «Χριστός Ἀνέστη καί ἡ Ἑλλάς Ἀνέστη».

Ὁ ἑλληνισμός συνταύτισε τό Πάσχα μέ τήν ἐλπίδα, τήν ἐπιβίωση, τήν ἐλευθερία καί τή χαρά τῆς ζωῆς. Ἰδιαίτερα ὁ νέος ἑλληνισμός διαμορφώθηκε μέ ἄξονα καί κεντρική ἰδέα τήν ἀνάσταση τοῦ Γένους. Ἐτσι τό Πάσχα ἔχει ἀνα-

γορευθεῖ στή γνησιότερη γιορτή τῆς ἀντίστασης καί τῆς ἐλευθερίας. Ὅπως λέγει ὁ ποιητής «στό χῶμα τό στρωμένο μέ τά ἀμπελομάντιλα, κνίσεις, τσουγκρίσματα καί Χριστός Ἀνέστη μέ τά πρῶτα συμπάρα τῶν Ἑλλήνων».

Ζοῦμε σέ μιά ἐποχή, πού ὁ ἄνθρωπος διέρχεται βαθειά κρίση. Ἡ κυριότερη αἰτία αὐτῆς τῆς κρίσεως εἶναι ἡ ἔλλειψη πίστεως στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί στίς τεράστιες ὑπαρξιακές καί μεταφυσικές της διαστάσεις. Ἐτσι βλέπει τό θάνατο ὡς τήν ὀδυνηρότερη ἐμπειρία τῆς ζωῆς, ἀλλά καί τήν φοβρότερη δοκιμασία τερματισμοῦ τῆς ὑπάρξεως καί ἐξουθενώσεώς του ὡς σκέψεως, προσωπικότητας καί ὑλικῆς παρουσίας.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, πιστεύοντας στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ καί συνειδητοποιῶντας ὅτι ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάστασή του «συνανέστησε παγγενή τόν Ἀδάμ», θά ξεπεράσει της ἀγχωτικές ἐκβλαστήσεις τῆς ὑπαρξιακῆς προβληματικότητας, θά λύσει τό πρόβλημα τῆς ζωῆς καί τοῦ προορισμοῦ τῆς ὑπάρξεως καί θά ἀπομυθοποιήσει τόν ριγηλό ἐφιάλτη τοῦ θανάτου, κάνοντάς τον πράξη κοινωνίας μέ τή ζωή. Μιάς ζωῆς ποιοτικά διάφορης τῆς παρούσης μέ μόνιμη ὑπόσταση καί αἰώνια διάρκεια, μιᾶς ζωῆς χωρίς τέλος.

Ἐάν ὠφελεῖσθε ἀπό τό περιοδικό μας

ἔνισχυστε

μέ τή συνδρομή σας τήν ἐκδοσή του.

Ο ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ

Ὁ τίτλος τῆς μικρῆς αὐτῆς μελέτης δὲν ἔχει τροπικὴ ἢ ἀλληγορικὴ σημασία. Τὸ ἐπίθετο «πρωτοπόρος» πού ἀποδίδουμε μὲ σεβασμὸ στὸν πρῶτο τῆς Ὁρθοδοξίας μας Ποιμενάρχη ἔχει σημασία οὐσιαστικὴ. Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς μας Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος εἶναι ὁ γενναῖος πρωτοπόρος στὴν πορεία γιὰ τὴ ξεχασμένη ἀπὸ καιρὸ χριστιανικὴ Ἀνατολή. Συγκινητικὴ θὰ παραμένει γιὰ τὸν Ὁρθόδοξο κόσμο καὶ προφητικὴ συνάμα ἢ μελαγχολικὴ γραφὴ τοῦ ἐπισκόπου Ἐφέσου Πολυκράτους (193-202 μ.Χ.) πρὸς τὸν Βίκτωρα Ρώμης (189-199 μ.Χ.) «**κατὰ τὴν Ἀσίαν μεγάλα στοιχεῖα κεκοίμηνται**». Καὶ ὡς «μεγάλα στοιχεῖα» ἐννοοῦσε ὁ ἀρχαῖος αὐτὸς ἐπίσκοπος, σύμφωνα μὲ τὸν ἐκκλησιαστικὸ ἱστορικὸ Εὐσέβιο τὸν Παμφίλου, μεταξὺ τῶν πρῶτων τὸν Ἀπόστολο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο καὶ Εὐαγγελιστὴ, πού ἐνταφιάσθηκε στὴν ἔδρα τῆς ἐπισκοπῆς του. Ἐμεῖς ὅμως σήμερα πού μνημονεύουμε τὴ σοφὴ του παρατήρηση, πόσους χριστιανούς, ἀνώνυμους κατὰ τὸ πλεῖστον στὸ διάβα τῶν

*ὑπὸ Μητροπολίτου
Ἐλευθεροπόλεως Χρυσοστόμου*

αἰώνων, μάρτυρες τῆς πίστεως κατὰ τὸ πλεῖστον, θὰ προσθέταμε μὲ εὐλάβεια στὰ «μεγάλα στοιχεῖα», τῶν ὁποίων τὰ ἱερὰ ὅστ᾽ αἰκείνται σκορπισμένα στὶς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῆς πάλαι ποτὲ χριστιανικῆς Ἀνατολῆς! Μόνο τοὺς τελευταίους μάρτυρες τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς νὰ μνημονεύσουμε «στοιχειώνει» τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδιά μας στὰ αἱματόβρεκτα ἐκεῖνα καὶ ἁγιασμένα μέρη τῆς Ἀνατολῆς.

Καὶ ὅμως αὐτὰ τὰ «μεγάλα στοιχεῖα» τοῦ ἀρχαίου ἐπισκόπου τῆς Ἐφέσου Πολυκράτους τοῦ δευτέρου αἰῶνος, τὰ ἄπειρα θὰ λέγαμε ἐμεῖς τὸν εἰκοστὸ πρῶτο αἰῶνα, πού ἀναπαύονται ξεχασμένα στὴ γῆ τῆς Μ. Ἀσίας ἕνας τόλμησε νὰ τὰ προσεγγίσει καὶ νὰ ταράξει τὸν ὑποχθόνιο, αἰώνιο ὕπνο τους: ὁ σεπτὸς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μας! Τολμηρὸ, μεγαλεπήβολο, γιὰ μερικὸς οὐτοπικὸ, τὸ ὄραμά του, ὅταν τὸ συνέλαβε, ἀφότου ἢ Θεῖα Πρόνοια τὸν ἀνέβασε στὸν πρῶτο καὶ πιὸ πολυεύθυνο καὶ αἱματόβρεκτο ἐκκλησιαστικὸ θρόνο! Νὰ πορευθεῖ πρῶτος στὰ «μεγάλα

στοιχεῖα» τῆς Ἀσίας! Μεγάλο «τὸ ἔργο τοῦ Πατριάρχου στὴν Μικρασία μὲ τὶς Λειτουργίες καὶ τὶς περιοδεῖες τοῦ ποὺ δίνουν ζωὴ στοὺς ἐρειπωμένους ναοὺς τῆς Ρωμοσύνης καὶ ...ἀναγκάζουν τοὺς Τούρκους νὰ ἀναστηλώσουν κάποιους ἀπ' αὐτούς». Διότι τὸ φρόνημα τοῦ Πατριάρχου μας εἶναι: «Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ὁ χῶρος τῶν τολμώντων διὰ τὸ καινόν, τὸ εὐμορφον, τὸ ἐπαναστατικόν, δι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον τελικῶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν χαρὰν τῆς ἐκπλήξεως καὶ εἰς τὴν ἔκπληξιν τοῦ θαύματος.» (Προσφώνηση στὴ χειροτονία τοῦ Προύσης Ἰωακείμ. Φῶς φαναρίου.25-3-2021)

Καὶ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Ἀριστείδη Πανώτη, Μ. Ἱερομνήμονα - Ἱστορικὸ ἀποσποῦμε πρὸς ἐπίρρωση τὰ ἐξῆς, ὅπου πολὺ ὀρθὰ σχολιάζεται ἡ δράση αὐτῆ τοῦ Πατριάρχου μας. «Ἡ ἀποστολικὴ ἐμβέλεια τοῦ Πατριάρχου μας, μὲ τὴν ἀλιευτικὴ ἐμπειρία της, φαίνεται πὼς ἔπεισε τελικὰ τοὺς κυρίαρχους τῆς χώρας ποὺ ἐδρεῖται ἢ Καθέδρα του γιὰ τὴν καθαρὰ θρησκευτικὴ διακονία του. Γι' αὐτὸ καὶ ἄνοιξαν οἱ κλειστὲς πύλες πολλῶν ἱερῶν τόπων, ναῶν καὶ μονῶν, προκειμένου νὰ ἀσκήσει τὸ καθῆκον του ὡς Οἰκουμενικοῦ ποιμένα γιὰ νὰ μνημονευθοῦν οἱ γενεές ποὺ πέρρασαν καὶ ἐκεῖνες ποὺ πορεύονται καὶ ἔρχονται νὰ παιδαγωγηθοῦν χωρὶς σωβινισμοὺς καὶ θρησκευτικὲς διακρίσεις, ποὺ συνήθως πληρώνονται ἀπὸ τοὺς ἀθῶους μὲ συμφορές.(Φῶς φαναρίου 5-7-15)

Ἴδου ἓνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ πολλὰ σχετικὰ ρεπορτάζ αὐτῆς τῆς ἀκαταπόνητης ἱεραποδημίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριάρχου. Ἔτος 2015.

«Στὸν ἀνακατασκευασμένο ναὸ τοῦ Ἁγίου Βουκόλου τῆς Σμύρνης, τὸ μόνο ὀρθόδοξο χριστιανικὸ ναὸ τῆς μεγαλοπόλης, ποὺ διασώθηκε στὴν Καταστροφή τοῦ 1922 θὰ λειτουργήσῃ, τὴν Παρασκευὴ 6 Φεβρουαρίου, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Βαρθολομαῖος.

Ὁ ναὸς στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Βουκόλου βρίσκεται στὴ συνοικία τοῦ Μπασμανέ καὶ πρόσφατα ἀνακαινίσθηκε ἀπὸ τὸν δῆμο τῆς Σμύρνης. Ἀπὸ τὸ 1922 μέχρι καὶ τὴν ἀνακαινιστὴ του χρησιμοποιήθηκε ὡς ἀποθήκη, στὴ συνέχεια ὡς αἴθουσα συναυλιῶν κλασικῆς μουσικῆς καὶ παραστάσεων ὄπερας καὶ ἀργότερα ἀρχικὰ ὡς ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο καὶ στὴ συνέχεια ὡς χῶρος ἀποθήκευσης ἀρχαιοτήτων. Μέχρι ποὺ καὶ ἐπισκευάστηκε.

Ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης θὰ περιοδεύσῃ στὰ μικρασιατικὰ χῶματα, ἀπὸ τὴν Πέμπτη 5 μέχρι τὴν Τρίτη 10 Φεβρουαρίου. Θὰ συνοδεύεται ἀπὸ Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου τοῦ Θρόνου, δηλαδὴ Ἀρχιερεῖς ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου.Θὰ παραστεῖ σὲ Ἀγιολογικὸ Συνέδριο στὸ ἀμφιθέατρο τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Σμύρνης καὶ θὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν νομάρχη τῆς Σμύρνης, τὸν Ἐπαρχο Ἐφέσου καὶ τοὺς δημάρχους τῆς Σμύρνης, τοῦ Μπουργνόβα, τοῦ Κονάκ καὶ τοῦ Ναρλίντερε.

Τὴν Παρασκευὴ 6 Φεβρουαρίου, θὰ χοροστατήσῃ στὴ Συνοδικὴ Θεία Λειτουργία στὸν ἐορτάζοντα ναὸ τοῦ Ἁγίου Βουκόλου καὶ μετὰ τὸ τέλος της θὰ δενδροφυτεύσῃ τὸν περιβάλλοντα χῶρο τοῦ ναοῦ. Ἀναμνηστικὴ δενδροφύτευση θὰ πραγματοποιήσῃ καὶ στὸ ὄρος Πάγος, γνωστὸ καὶ σὰν Κατιφὲ Καλέ, ὅπου εἶναι ὁ τόπος τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Πολυκάργου.

Κατὰ τὴν παρουσία του στὴ Σμύρνη, θὰ χοροστατήσῃ σὲ Θεῖες Λειτουργίες στὸν Ρωμαιοκαθολικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Θεολόγου καὶ στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς στὴ Σμύρνη καὶ θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Ναῦδριον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Μπουρνόβα, τὸν παλιὸ βυζαντινὸ ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ποὺ χρησιμοποιεῖται σὰν ὀθωμανικὸ τέμενος καὶ ὅπου θὰ συναντηθῇ μὲ τὸ Μουφτὴ τῆς Σμύρνης.

Τὴ Δευτέρα 9 Φεβρουαρίου, θὰ χοροστατήσῃ σὲ Ἑσπερινὸ στὸν Ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στὸ χωριὸ Κιρκιντζῆς στὴν ὀρεινὴ Ἔφεσο καὶ θὰ ἀναγορευθῇ σὲ ἐπίτιμο διδάκτορα τοῦ Οἰκονομικοῦ πανεπιστημίου τῆς Σμύρνης. Τέλος, τὴν Τρίτη 10 Φεβρουαρίου τελευταία μέρα τῆς παρουσίας του στὴ Μικρασιατικὴ Ἰωνία, θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους στὸν Τσεσμέ. (Ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος στὴ Μικρὰ Ἀσία. Περιοδεία στὴ Μικρὰ Ἀσία γιὰ τὸ Βαρθολομαῖο. Διαδ. News beast).

Ἀκόμη θὰ ἐπιθυμοῦσε ὁ ἀκαταπύνητος Ἱεράρχης νὰ ἐπισκεπτόταν ὅλη τὴ Μικρὰ Ἀσία ὡς Ποιμενάρχης παρόντων καὶ ἀπόν-

των ἐπαναλαμβάνοντας ἐνδόμυχα τὸ λόγο τοῦ ἀθανάτου Προκατόχου του ἱεροῦ Χρυσοστόμου: «σχισθεῖν εἰς μυρίους»! Ἀλλὰ τὴν ἀδήριτη φυσικὴ ἀσθένεια ἀναπλήρωσε ὁ σοφὸς Ἱεράρχης ἀνασυστήνοντας ἀπὸ τὴν τέφρα τοῦ χρόνου ἀρχαῖες ἐπισκοπές τῆς Μικρασιατικῆς χώρας. Ὅπως τὴν πάλαι ποτὲ ἐνδοξὴ Μητρόπολη Σμύρνης, τὴ Μητρόπολη Βρυούλων, τὴν Πισιδίας, τὴν Γάνου καὶ Χώρας καὶ τελευταία τὴ Μητρόπολη Σαράντα Ἐκκλησιῶν.

Δέν ἔχουμε ἀνάγκη ἄλλων σχετικῶν μαρτυριῶν. Ὁ ἐνδιαφερόμενος μπορεῖ ἄνετα νὰ τίς ἀλιεύσει στὴ σημερινὴ εὐρύτατη ἐκκλησιαστικὴ ἠλεκτρονικὴ εἰδησεογραφία. Μόνο ἄς εὐχηθοῦμε ὁ Πανάγαθος Θεός, ὁ Δωρησάμενος αὐτὸ τὸ σπάνιο χάρισμα στὸν πανσέβαστο Πρωθιεράρχη μας, τοῦ Γένους καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ Τοῦ χαρίζῃ ἀκμὴ σώματος καὶ πνεύματος, ὥστε νὰ εἶναι, ὅπως σὲ τόσα ἄλλα θαυμαστά καὶ σπουδαῖα πού ἐπιτέλεσε, καὶ σ' αὐτὸ πρωτοπόρος, στὴν εὐλογημένη πορεία στ' ἁγιασμένα καὶ αἱματοβαμένα χώματα τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐνισχυστε

παρακαλοῦμε
τὸ φιλανθρωπικὸ
ἔργο τῆς
Μητροπόλεώς μας.

Τοῦ Οἰκονομολόγου Νικολάου Χατζητριανταφύλλου

Σέ ένα λεξικό, τή λέξη «κράχ» θά τή βρεῖ κανεῖς νά μεταφράζεται ἐτυμολογικά ὡς γδοῦπος, θόρυβος ἀπό τρίξιμο ἢ τριγμός. Κάτι παρόμοιο εἶναι τό κράχ καί στήν ἐπιστήμη τῶν οἰκονομικῶν, καί συγκεκριμένα στό χρηματιστήριο, ὅπου συναντᾶται καί συχνότερα. Μία συνηθισμένη ἡμέρα σέ ἕνα ὁποιοδήποτε χρηματιστήριο, πολλά εἶδη περιουσιακῶν στοιχείων (μετοχές, ὁμόλογα, πολύτιμα μέταλλα κτ.λ.) γίνονται ὅπως εἶναι γνωστό, ἀντικείμενο διαπραγμάτευσης. Αυτό σημαίνει ὅτι ἀγοράζονται καί πωλοῦνται σέ τιμές πού δέν εἶναι πάντα οἱ ἴδιες ἀλλά προκύπτουν ἐπί τόπου, ἀνάλογα μέ τήν προσφορά καί τή ζήτηση, καί ἄρα ἀναδιαμορφώνονται συνεχῶς. Ἄν μιά ἡμέρα ὅμως οἱ τιμές αὐτές κινηθοῦν ξαφνικά πρὸς τά κάτω πολύ περισσότερο ἀπ' ὅτι συνήθως, τότε αὐτή ἡ μεγάλη πτώση πιθανόν νά εἶναι καταστροφική γιά ὅσους εἶχαν ἐπενδύσει στά ἀντίστοιχα περιουσιακά στοιχεῖα. **Ἡ ξαφνική λοιπόν μεγάλη καί ἀρνητική ἀλλαγὴ τῆς τιμῆς** ἑνὸς ἢ περισσοτέρων περιουσιακῶν στοιχείων, πού συμβαίνει σέ ἕνα πολύ μικρό χρονικό διάστημα καί ἔρχεται οὐσιαστικά νά ταραξεί τήν καθημερινότητα ἑνὸς χρηματιστηρίου, εἶναι αὐτό πού ὀρίζεται ὡς «κράχ» καί συνοδεύεται ἀρκετές φορές ἀπὸ κρίσεις σέ πολλοὺς τομεῖς τῆς οἰκονομίας τόσο τοπικά ὅσο καί ἀρκετές φορές, παγκόσμια ὅπως γιά παράδειγμα, ἢ παγκόσμια οἰκονομική ὑφεση τοῦ 1929

πού ξεκίνησε ἀπὸ τίς ΗΠΑ καί ἦταν μιά κατάσταση διεθνούς οἰκονομικῆς ὑφεσης πού διήρκεσε ἀπὸ ἕνα μέχρι δέκα χρόνια σέ διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου. Ἐπρόκειτο γιά τή μεγαλύτερη οἰκονομική ὑφεση τῆς σύγχρονης ἱστορίας καί χρησιμοποιεῖται στὸν 21ο αἰῶνα ὡς παράδειγμα γιά τό πόσο ὀδυνηρὴ μπορεῖ νά εἶναι μιά οἰκονομική καταστροφή.

Καταλαβαίνουμε λοιπὸν ὅτι στή σημερινή παγκοσμιοποιημένη οἰκονομία φαινόμενα «ντόμινο» ἢ ἀλλιῶς ὅπως εἶναι γνωστά «φαινόμενα χιονοστιβάδας», δέν ἀποκλείονται ὅταν κάτι συνταρακτικὸ συμβαίνει σέ μιά κραταιὰ συνήθως, οἰκονομία ὅπως γιά παράδειγμα στήν τελευταία κρίση στήν Silicon Valley Bank στίς ΗΠΑ, ὅπου ἡ χρεοκοπία τῆς ἔχει διασπαρεῖ στήν εὐρωπαϊκὴ ἀγορά, μέ πολλές τραπεζικὲς μετοχές νά γκρεμίζονται στά χρηματιστήρια, ἀφοῦ εἶχαν ἐπενδύσεις σέ προϊόντα σχετιζόμενα μέ αὐτήν. Τό κατρακύλισμα τῶν τραπεζικῶν μετοχῶν, ξύπνησαν μνημεις ἀπὸ τό 2008, ὅταν ἡ πτώχευση τῆς Lehman Brothers συμπάρεσυρε ὀλόκληρο τό καπιταλιστικὸ σύστημα σέ μιά ὑφεση πού μόνο μέ αὐτήν τοῦ 1929 θά μπορούσε νά συγκριθεῖ. Τότε, ὅπως καί τώρα, οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν ἀφήσει τά πρῶτα «θύματα» νά καταρρεύσουν καί στή συνέχεια ἔτρεχαν νά μαζέψουν τό χάος πού εἶχε δημιουργηθεῖ. Οἱ Ἑλβετοὶ ἀπὸ τή μεριά τους, καθὼς ἡ κρίση χτύπησε ἤδη καί τήν πόρτα τῆς Εὐρώπης, βλέποντας

τήν αποσύνθεση ενός εκ τών ιστορικοτέρων τραπεζικών ιδρυμάτων στον κόσμο της Credit Suisse, αποφάσισαν να την υποστηρίξουν, δανείζοντάς της περίπου 50,6 εκατομμύρια ευρώ ώστε να τη διασώσουν.

Η ιστορία της τελευταίας κρίσης ξεκινάει εν πολλοίς από την επόμενη μέρα της κρίσης του 2008-09, όταν οι κεντρικές τράπεζες για να αντιμετωπίσουν τις τοξικές συνέπειες της κρίσης αποφάσισαν να τυπώσουν άφθονες ποσότητες χρήματος. Η στρατηγική ήταν απλή: ο δανεισμός που γινόταν με μηδενικά επιτόκια θα αποτελούσε το κίνητρο για τις επενδύσεις, οι οποίες με τη σειρά τους θα ανέτασσαν τα κεφαλαιακά κέρδη και θα μείωναν την ανεργία. Το πρόβλημα, βέβαια, ήταν ότι οι τραπεζίτες που μόλις είχαν διασωθεί χρησιμοποίησαν τα χρήματα αυτά για να αγοράσουν πίσω τις μετοχές τους, οι οποίες με τη σειρά τους έκτοξεύτηκαν σε δυσθεώρητα ύψη. Η περίοδος χάριτος έληξε με την πανδημία, καθώς η πλειονότητα των δραστηριοτήτων διακόπηκε απότομα λόγω της καραντίνας. Τήν ίδια στιγμή οι έφοδιαστικές αλυσίδες, οι οποίες εξ αιτίας της παγκοσμιοποίησης ήταν διασκορπισμένες σε όλο τον κόσμο, διαταράχτηκαν σε μεγάλο βαθμό και αυτό παρήγαγε την πρώτη κλιμάκωση στα επίπεδα του πληθωρισμού. Οι εταιρείες τεχνολογίας συγχρόνως βίωσαν μία πρωτόγνωρη αύξηση των κερδών τους, ακριβώς επειδή η τεχνολογία θεωρήθηκε το κλειδί για την αντιμετώπιση των συνεπειών της πανδημίας. Αυτά τα κέρδη που αποθησαυρίστηκαν το 2020-2021 αποθηκεύτηκαν σε ένα βαθμό στην Silicon Valley Bank, η οποία είδε τις καταθέσεις των πελατών της να πολλαπλασιάζονται. Οι πελάτες της στην προκειμένη περίπτωση ήταν εκείνες

οι εταιρείες τεχνολογίας που καβαλούσαν το κύμα της κερδοφορίας.

Με το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία, εν τούτοις, η κατάσταση έκτροχιάστηκε κι αυτό διότι η Ρωσία αποφάσισε να παίξει το χαρτί του φυσικού αερίου έναντι της Εύρωπης, οδηγώντας τις τιμές στα ύψη. Η κλιμάκωση των τιμών είχε αποτέλεσμα την εκτόξευση του πληθωρισμού σε επίπεδα που οι κοινωνίες είχαν να δουν από τις δεκαετίες του '70 και του '80. Οι κυβερνήσεις μαζί με τις κεντρικές τράπεζες, βλέποντας τον έφιάλη του στασιμοληθωρισμού (ύφεση και πληθωρισμός ταυτόχρονα) να επιστρέφει, αποφάσισαν να «τσιμπήσουν» τα επιτόκια, κλείνοντας επί της ουσίας την κάνουλα του φτηνού δανεισμού. Οι αύξησης δεν ήταν απότομες αλλά σταδιακές, μία και κανείς δεν ήθελε να προκαλέσει οικονομική κρίση από τη μία μέρα στην άλλη. Όμως η ήγεςία της Silicon Valley είχε θεωρήσει ως στρατηγικά έξυπνη κίνηση, να επενδύσει σε μακροπρόθεσμα όμολογα του αμερικανικού δημοσίου, υποθέτοντας ότι τα επιτόκια θα παρέμειναν ές αεί στα επίπεδα της προηγούμενης περιόδου. Έτσι με την αύξηση των επιτοκίων, βρέθηκε έκτεθειμένη κατά 17 δισεκατομμύρια δολάρια κι έτσι ξεκίνησε μία κλασική τραπεζική «επίδρομή», με τους καταθέτες να σηκώνουν 42 δισεκατομμύρια δολάρια σε μόλις μία μέρα. Η τράπεζα, όπως ήταν φυσικό, δεν μπόρεσε να αντεπεξέλθει σε όλα τα αιτήματα ανάληψης και κατ'εούθειαν κατέρρευσε. Η αλληλουχία των γεγονότων θυμίζει έντονα την εξέλιξη του κράχ της Γουόλ Στρίτ το 1929, το οποίο προκάλεσε τη Μεγάλη Ύφεση στις ΗΠΑ του μεσοπολέμου με τη μαζική φτωχοποίηση πληθυσμών.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑ

Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Α' ΜΕΡΟΣ

Πολλά έχουν κατά καιρούς γραφεί για την πόλη της Τραπεζούντας και κυρίως για την ίδρυσή της. Είναι γνωστό και διαπιστωμένο ιστορικά ότι ο έλληνικός άποικισμός άρχισε κατά τον 9ο αιώνα π.Χ., ο οποίος έφερε τον Έλληνισμό σέ ολόκληρο τον μεσογειακό χώρο και δημιούργησε πολλές ελληνικές πόλεις στις ακτές τριών ήπειρων, από την ιβηρική χερσόνησο και τή Λιβύη ως την Κριμαία. Ίδιαίτερα στή Σικελία, Κάτω Ίταλία, Μικρά Ασία, Προποντίδα και Εύξεινο Πόντο. Πολλές από τις άποικίες έγιναν πολυάνθρωπα και ισχυρά κέντρα μέ μεγάλη έμποροναυτική και πολιτιστική ανάπτυξη. Ο άποικισμός υπήρξε μία κορυφαία περίοδος της ελληνικής ιστορίας και δικαίως θεωρείται μεγάλο βήμα στήν εξέλιξη του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Πρώτοι οί Μιλήσιοι, Ίωνες στήν καταγωγή, ίδρυσαν άποικίες στόν Έλλήσποντο και στήν Προποντίδα όπως και στόν Εύξεινο Πόντο. Μερικές μιλησιακές άποικίες είναι ή Σινώπη, ή Άμισός και ή Τραπεζούντα πού ιδρύθηκαν κατά τον 9ο έως τά μέσα του 8ου αιώνα π.Χ. (Παπαρηγ. Ίστ. Έλλ. Έθν. Τόμ. Β').

Ως πρώτη χρονολογία ίδρυσης της Τραπεζούντας φέρεται τό 756 π.Χ. (Πάπυρος Λαρούς και Σάβ. Ίωαννίδης, Ίστ. Αυτοκρατ. Τραπεζ. κεφ. Γ', σελ. 12), είναι δηλαδή κατά τρία χρόνια αρχαιότερη της Ρώμης, ή όποία ιδρύθηκε, σύμφωνα μέ Ρωμαίους ιστορικούς, τό 755 π.Χ. Αυτό βεβαιώνει και ό Ίωάννης Εύγενικός, Διάκονος και νομοφύλακας της Έκκλησίας της Κων/πολης και πολυγραφότατος συγγραφέας: «Τραπεζούς ή πόλις, πόλις αρχαιοτάτη και τών γε έν τή έώη πασών άρίστη» (ή πόλις Τραπεζούντα, πόλις αρχαία και καλύτερη όλων της Άνατολής). Έπίσης ό Βησσαρίων ό Τραπεζούντιος λέει: «πρεσβυτάτης είπερ άλλη τις ύπαρχούσης» (αρχαιοτάτη κάθε άλλης πού ύπάρχει). Ο Άρριανός στόν «Περίπλου του Εύξεινου Πόντου» αρχίζει μέ τή φράση: «Είς Τραπεζούντα ήκομεν, πόλιν Έλληνίδα, ως λέγει ό Ξενοφών εκείνος, επί θαλάττη ώκισμένην, Σινάπεων άποικον» (Στήν Τραπεζούντα φθάσαμε, πόλη ελληνική, όπως λέγει ό Ξενοφών ό δικός μας, πού βρίσκεται στήν ακτή της θάλασσας, άποικία τών Σιναπέων). Κατά τον Στράβωνα δέ «Τραπεζούς, πόλις ελληνίς» (Στράβων ΙΒ' 3,

Από τό άρχείο του συνταξ. Ίεροδιδασκάλου π. Θεοδώρου Παπαδοπούλου.

17-18). Ο Πλίνιος (23-79 μ.Χ.) και ο Σενέκας (54 π.Χ.-39 μ.Χ.) μαζί με όλους τους ιστοριογράφους τῶν ἀρχαίων καὶ νέων χρόνων, ἀποδίδουν στοὺς Μιλησίους μέχρι καὶ τριακόσιες ἀποικίες γύρω ἀπὸ τὸν Εὐξείνιο Πόντο (sic).

Σύμφωνα μὲ τὰ παραπάνω πρέπει νὰ ἀποκλείσουμε τὴν ἴδρυση τῆς Τραπεζούντας ἀπὸ τοὺς Τραπεζουντίους τῆς Ἀρκαδίας, γιατί, ὅπως ἀναφέρει ὁ Πausanias (δεύτερο μισὸ τοῦ 2ου αἰώνα μ.Χ.) στὰ Ἀρκαδικὰ ἀπομνημονεύματά του, τὸ 371 π.Χ., μὲ προτροπὴ τοῦ Θηβαίου στρατηγοῦ Ἐπαμεινώνδα, οἱ Ἀρκάδες ἀποφάσισαν τὴν ἴδρυση μιᾶς μεγάλης πόλης μὲ ἰσχυρὸ στρατὸ καὶ νέο πολιτικὸ σύστημα πού θὰ μπορούσε νὰ ἀντμετωπίσει τοὺς Σπαρτιάτες. Ἔτσι τριάντα τέσσερις πόλεις τῆς Ἀρκαδίας συνενώθηκαν καὶ δημιούργησαν τὴν Μεγαλόπολη (σημερινὴ Μεγαλοῦπολη). Ὅρισμένοι ὅμως Ἀρκάδες, μεταξύ αὐτῶν καὶ οἱ τῆς Τραπεζούντας, διαφώνησαν μὲ τὴν ἀπόφαση αὐτή, γιατί δὲν ἤθελαν νὰ ἀνακατωθοῦν μὲ τοὺς ὑπόλοιπους Ἀρκάδες, ἀναγκάστηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν Ἀρκαδίαν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Τραπεζούνταν τοῦ Πόντου τὴν ὁποία θεωροῦσαν παλιά πατρίδα τους. Σχετικὰ ἀναφέρει ὁ Pausanias: «Τραπεζούντιοι δὲ ἐκ Πελοποννήσου τὸ παράπαν ἐξεχώρισαν τοὺς δὲ αὐτῶν ἀνασωθέντας ἀναπλεύσαντες ναυσὶν εἰς Πόντον συνοίκους ἐδέξαντο μητρόπολιν τάπτοντες καὶ ὁμωνύμους οἱ Τραπεζούνταν ἔχοντες τὴν ἐν τῷ Εὐξείνῳ» (κεφ. 27), δηλαδή, οἱ Τραπεζούντιοι ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον ὅλως διόλου διαφώνησαν, ὅσοι δὲ ἀπὸ αὐτοὺς διεσώθησαν ἐπέστρεψαν μὲ πλοῖα εἰς τὸν Πόντον τοὺς ὁποίους δέχτηκαν

ὡς συμπολίτας καὶ ὡς ὁμωνύμους οἱ ἡγούμενοι τῆς μητρόπολης οἱ κατοικοῦντες τὴν Τραπεζούνταν τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἐπίσης σὲ ἄλλα σημεῖα ὁ Pausanias, μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οἱ Ἀρκάδες ἴδρυσαν μόνο τρεῖς ἀποικίες. Ἡ πρώτη κατευθύνθηκε εἰς τὴν Ἰταλία, ὅπου ὁ Οἰνωτρος, νεότερος γιὸς τοῦ Λυκάονα, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν του Νύκταμον χρήματα καὶ στρατὸ καὶ ἔπλευσε εἰς τὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ ἡ χώρα ὀνομάστηκε Οἰνωτρία (ἦταν ἡ χερσόνησος τοῦ Βρουτίου καὶ ἡ περιοχὴ τῆς Λουκανίας εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν). Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη ἀποικιστικὴ ἐκστρατεία πού ἐγένετο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα (οὗτος ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς ἀποικίαν στόλος πρῶτος ἐστάλη). Σύμφωνα μὲ ἀκριβέστερες ἐκτιμήσεις, πρὶν ἀπὸ τὸν Οἰνωτρον δὲν ἐγκαταστάθηκαν βάρβαροι σὲ ξένη χώρα (κεφ. 3, 5). Ἡ δευτέρη κατευθύνθηκε εἰς τὴν Φρυγίαν. Ὁ Ἀρκάς χῶρισε τὴν γῆν σὲ τρία μέρη. Τὸ ἓνα ὀνομάστηκε Ἀζανία ἀπὸ τὸν Ἀζάνα. Λέγεται ὅτι ἀπὸ ἐδῶ προέρχονται οἱ ἄποικοι πού κατοικοῦν εἰς τὴν σπηλιά τῆς Φρυγίας πού ὀνομάζεται Στεῦφνιος καὶ εἰς τὸν ποταμὸν Πέγκαλα (κεφ. 4, 3). Ἡ τρίτη κατευθύνθηκε εἰς τὴν Φωκίαν. Ὁ Ἐλατος πῆρε τὸ βουνὸν Κυλλήνη, πού ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ δὲν εἶχε ἀκόμη ὄνομα, ἀλλὰ ἀργότερα αὐτὸς ἀποίκισε τὴν χώραν πού σήμερον λέγεται Φωκία. Ἐκεῖ πολέμησε μὲ τὸ μέρος τῶν Φωκίων πού τοὺς ἀπειλοῦσαν οἱ Φλεγνεῖς καὶ ἴδρυσεν τὴν πόλιν τῆς Ἐλάτειας (κεφ. 4, 4). Ὅλες αὐτὲς οἱ μετακινήσεις ἔλαβαν χώρα πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν ἢ ὁποῖα θεωρεῖται ὅτι ἦταν ἡ πρώτη ἐκστρατεία πρὸς τὴν περιοχὴ τῆς Κολχίδας.

(Συνεχίζεται)

Κατά τόν μήνα
Μάρτιον 2023 ὁ
Σεβασμιώτατος
Μητροπολίτης μας κ.
Χρυσόστομος:

Ἐλειτούργησε καί ὠμίλησε:

Προηγιασμένη - Ν. Πέραμος

Τήν 12^{ην} εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μουσθῆνης, τήν 19^{ην} εἰς τόν ΚαθεδρικόΝ Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, ὅπου καί προέστη τοῦ μνημοσύνου τοῦ πρώην Δημάρχου τῆς Πόλεως Δήμου Δημάδη, τήν 22^{ην} εἰς Προηγιασμένην Θείαν Λειτουργίαν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Νέας Περάμου μέ τήν συμμετοχή τῶν μαθητῶν Γυμνασίου καί Λυκείου Νέας Περάμου, τήν 26^{ην} εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἀκροβουνίου, ὅπου μετά το πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ἐτέλεσεν τρισάγιον ἐπί τοῦ τάφου τοῦ πρώην Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ π. Πέτρου Γιαρισκάνη, τήν 29^{ην} εἰς Προηγιασμένην Θείαν Λειτουργίαν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης μέ τήν συμμετοχή τῶν μαθητῶν Γυμνασίου καί Λυκείου Νικησιάνης.

Ἐχοροστάτησε καί ὠμίλησε:

Τήν 1^{ην} εἰς τήν Προηγιασμένην Θείαν Λειτουργίαν εἰς τόν ΜητροπολιτικόΝ Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τήν 3^{ην} εἰς τήν Ἀκολου-

θίαν τῶν Α΄ Χαιρετισμῶν εἰς τόν ἴδιον Ἱερόν Ναόν, τήν 10^{ην} εἰς τήν Ἀκολουθίαν τῶν Β΄ Χαιρετισμῶν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Σιδηροχωρίου, τήν 12^{ην}, 19^{ην} καί 26^{ην} εἰς τούς Κατανυκτικούς Ἑσπερινούς εἰς τόν ΜητροπολιτικόΝ Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τήν 17^{ην} εἰς τήν Ἀκολουθίαν τῶν Γ΄ Χαιρετισμῶν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Γαληψοῦς, τήν 24^{ην} εἰς τήν Ἀκολουθίαν τῶν Δ΄ Χαιρετισμῶν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Πυργοχωρίου, τήν 31^{ην} εἰς τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου εἰς τόν ΚαθεδρικόΝ Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Συμμετέσχε:

Τήν 5^{ην} Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀρχιερατικοῦ Συλλειτουργοῦ εἰς τόν ΜητροπολιτικόΝ Ἱερόν Ναόν τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μετά τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου καί τῶν Μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τήν 6^{ην}, 7^{ην} καί 8^{ην} τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς Συνοδικός Σύνοδρος.

Ἀθήνα - Κυριακή Ὁρθοδοξίας

Προέστη:

Τήν 16^{ην} τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ Ἀθανασίου Παπανδρέου Συμβολαιογράφου εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, τήν

25^η τῆς Δοξολογίας ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἐπετείῳ εἰς τόν ΚαθεδρικόΝ ἹερόΝ Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου καί τῆς Ἐπιμνημοσύνου Δεήσεως εἰς τό Ἡρώων τοῦ Δημοτικοῦ Πάρκου Ἐλευθερουπόλεως, τήν ἰδίαν ἡμέραν τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ Ἐλευθερίου Μιχαλοῦδη εἰς τόν ἹερόΝ Ναόν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης.

Ἐτέλεσε:

Τήν 11^η Τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ προκατόχου του Σωφρονίου εἰς τόν αὐλειον χώρον τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου.

Ἐπισκέφθηκε:

Τήν 1^η τό Ἴδρυμα Χρονίων Παθήσεων καί συνομίλησε μέ τοὺς ἀρμοδίους καί τά παιδιά.

Κατά τόν μήνα Ἀπρίλιον 2022 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος:

Ἐλειτούργησε καί ὠμίλησε:

Τήν 2^{αν} εἰς τόν ἹερόΝ Ναόν Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἡρακλείτισης, ὅπου στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐτέλεσε μνημόσυνον ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν πεσόντων κατά τήν γενοκτονίαν τοῦ Θρακικοῦ Ἑλληνισμοῦ, τήν 9^η Κυριακή τῶν Βαΐων εἰς τόν ΜητροπολιτικόΝ ἹερόΝ Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τήν 16^η κατά τήν Ἀνάστασιν εἰς τόν ΜητροπολιτικόΝ ἹερόΝ Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τήν 21^η τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἹερόΝ Ναόν τῶν Ἀντιφιλίππων, τήν 23^η εἰς τόν πανηγυρίζοντα ἹερόΝ Ναόν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἐλαιοχωρίου, τήν 30^η εἰς τό ἹερόΝ Προσκύνημα Ταξιαρχῶν Μανταμάδου Λέσβου μετά τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μυτιλήνης κ.κ. Ἰακώβου, Μηθύμνης κ.κ. Χρυσοστόμου καί Σερρῶν καί Νιγρίτης κ.κ. Θεολόγου.

Ἐχοροστάτησε καί ὠμίλησε:

Τήν 2^{αν} εἰς τόν ΚατανυκτικόΝ Ἐσπερινόν εἰς τόν ΜητροπολιτικόΝ ἹερόΝ Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τήν 9^η εἰς τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Ἁγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου, τήν 10^η εἰς τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τόν ἹερόΝ Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου Νέας Περάμου, τήν 11^η εἰς τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου εἰς τόν ἹερόΝ Ναόν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικησιάνης, τήν 12^η εἰς τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου εἰς τόν ἹερόΝ Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, τήν 13^η εἰς τήν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀχράντων Παθῶν εἰς τόν ἴδιον ἹερόΝ Ναόν, τήν 14^η Μεγάλῃ Παρασκευῇ εἰς τήν Ἀκολουθίαν τῶν Μεγάλων Ὁρῶν καί τόν Ἐσπερινόν τῆς Ἀποκαθλώσεως εἰς τόν ΜητροπολιτικόΝ ἹερόΝ Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καί περί τήν 15.00 εἰς τήν τελετήν τῆς Ἀποκαθλώσεως εἰς τόν λόφον τοῦ «Γολγοθᾶ» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Δημητρίου Νικησιάνης, Τήν ἰδίαν ἡμέραν εἰς τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου τοῦ Μεγάλου Σαββάτου καί τήν περιφορᾶν

Μ. Παρασκευῇ - Ἐπιτάφιος

τοῦ Ἐπιταφίου εἰς τόν ἹερόΝ Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, ὅπου καί ὠμίλησε ἀπό ἐξέδρας εἰς τήν Πλατείαν τῆς Πόλεως, τήν 15^η Μέγα

ΧΡΟΝΙΚΑ ΙΕΡΑΣ

Σάββατο, εις τόν Καθεδρικόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου, τήν 16^{ην} εις τόν Ἑσπερινόν τῆς Ἀγάπης εις τόν Μητροπολιτικόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τήν 22^{αν} εις τόν Ἑσπερινόν τοῦ Πανηγυρίζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Παλαιοχωρίου, τήν 29^{ην} εις τόν Ἑσπερινόν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος Μανταμάδου Λέσβου.

Συμμετέσχε:

Τήν 4^{ην} καί 5^{ην} τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς Συνοδικός Σύνοδος

Ἐτέλεσε:

Τήν 1^{ην} τόν Ἀγιασμόν εις τό Συνέδριον Ἱστορίας Παγγαίου εις τό Ἀμφιθέατρον τοῦ Δήμου Παγγαίου εις Ἐλευθερούπολιν, τήν 10^{ην} τό Μυστήριον τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου εις τό Νοσηλευτικόν Ἴδρυμα «Ἐλευθερία» εις Νικήσιανην, τήν 12^{ην} τό μυστήριον τοῦ Ἱεροῦ Εὐχελαίου εις τό Ἴδρυμα Χρονίων παθήσεων εις Ἐλευθερούπολιν.

Εὐχέλαιο Ἴδρυμα «Ἐλευθερία».

Κατά τόν μήνα Μαΐον 2023 ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Χρυσόστομος:

Ἐλειτούργησε καί ὠμίλησε:

Τήν 2^{αν} εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν

τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Πλατανοτόπου, τήν 6^{ην} εις τόν Ἱερόν Ναόν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μυρτοφύτου, ὅπου καί προέστη τοῦ τεσσαρακονθημέρου Μνημοσύνου τῆς Σουλτάνας Θεοδωρούδης συζύγου τοῦ ἱεροψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, τήν 21^{ην} εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Δωματίων, τήν 25^{ην} ἐπί τῇ ἑορτῇ τῆς Αναλήψεως εις τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Εὐγενίου Χορτοκοπίου.

Χοροστάτησε καί ὠμίλησε:

Τήν 20^{ην} εις τόν πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Νέας Περάμου, ὅπου στό τέλος ἐτέλεσεν Τρισάγιον ἐπί τοῦ Τάφου τοῦ Προκατόχου του Ἀμβροσίου, τήν 24^{ην} εις τόν Μητροπολιτικόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐπί τῇ ἀποδόσει τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα καί τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς Αναλήψεως τοῦ Κυρίου.

Συμμετέσχε:

Τήν 10^{ην} καί 11^{ην} τῶν ἐργασιῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς Συνοδικός Σύνοδος, τήν 13^{ην} καί 14^{ην} εις συγχοροστασίαν κατά τόν Ἑσπερινόν καί Ἀρχιερατικόν Συλλεΐτουργον μετὰ τῶν Μελῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπί τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Ἀλεξανδρουπόλεως καί τῇ συμπληρώσει ἑκατό χρόνων ἐπί τῇ ἰδρύσει τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, ὅπου ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Σεβασμιώτατος μας κ. Χρυσόστομος ἀπήλυθε χαιρετισμόν εις τόν Σεβασμιώτατο κ.κ. Ἄνθιμο, τούς Ἄρχοντας καί τόν λαόν τῆς Πόλεως

Ἐτέλεσε:

Τήν 21^{ην} εὐγενῶς προσκληθεῖς, τήν Βάπτισιν τῆς θυγατρὸς τῶν Ζουγιάνοῦ Νικολάου καί τῆς Γεωργουσίῳ Ἑλένης εις τόν Ἱερόν Ναόν Ἁγίας Μαρίνης Νέας Περάμου καί εις τήν ὁποίαν ἐδόθη τό ὄνομα Ἰωάννα

Πραγματοποιήσε:

Τὴν 30^{ην} τὴν λήξιν τῶν Ἱερατικῶν Συνάξεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως 2022-2023 στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου. Ἀρχικῶς τελέσθηκε ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καί ἡ Θεία Λειτουργία ἱεουργοῦντος τοῦ Πρωτοσυγγέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου Μπένου μετὰ τοῦ Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Πρωτ/ρου π. Ἀθανασίου Παπαδάκη, τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Ἐλευθερουπόλεως Πρωτ/ρου π. Παναγιώτου Χαλάτα καί τοῦ Διακόνου π. Ἀθανασίου Γουσίδη συμπροσευχομένου τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Χρυσοστόμου καί τῶν λοιπῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Σεβασμιώτατος ἐτέλεσε τρισάγιο στόν τάφο τοῦ Πνευματικοῦ πατρός καί κτήτορος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μακαριστοῦ π. Φιλίππου καί ἐν συνεχείᾳ στούς τάφους τῆς ἀειμνήστου Καθγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λυδίας Μοναχῆς

καί τῆς Μοναχῆς Μακρίνης. Μετὰ τόν καφέ πού ἐδόθη στό ἀρχονταρίκι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πραγματοποιήθηκε ἡ Ἱερατική Σύναξις στό Παρεκκλήσιο τοῦ Γενεθλίου τῆς Παναγίας.

Κεντρικός ὁμιλητής τῆς Συνάξεως ἦταν ὁ Σεβασμιώτατος ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἔκανε ἀρχικά ἀναφορά στό θέμα τῶν φετινῶν συνάξεων ἐρμήνευσε μέ ἀπλά λόγια καί παραδείγματα «Τό παράγγελμα πρὸς τόν Ἱερέα περί τῆς Θείας Χάριτος» τοῦ Μεγάλου Βασιλείου. Ἐν συνεχείᾳ ἀκολούθησε γόνιμος διάλογος μεταξύ τῶν συνέδρων ἐπὶ τοῦ θέματος καθὼς καί διαφόρων ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Μετὰ τό τέλος τῆς Συνάξεως Ἐπίσκοπος καί Ἱερεῖς μαζί μέ τὴν Καθγουμένη καί τίς ἀδελφές τῆς Μονῆς γευμάτισαν στήν τράπεζα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μέ πλούσια ἐδέσματα προσφορά τοῦ Ἀντιδημάρχου Ἐλευθερῶν κ. Χρήστου Πριονίδη πού ἐτοίμασαν οἱ μοναχές.

Ν. Ἡρακλείτσα - Μνημόσυνο

ΠΑΡΟΡΙΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Του Γραφείου
ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΠΟΛΕΩΣ
Αριθμός Δελτίου
57837

